

inferior i, finalment, del Ministre de Sanitat dament de totes les demés autoritats, i 4rt. una gran extensió del que comprèn la idea de sanitat pública. Per exemple, la important qüestió dels sorolls i el llur efecte sobre la salut ha arribat a ésser de la més gran importància; bells encontorns per si sols poden ésser considerats com element a tenir en compte per la conservació de la salut.

Cada dia aniran apareixent nous factors en Sanitat pública que impulsaran la legislació i modificaran el funcionament dels organismes que tenen cura d'aquella, i la millora de l'educació cívica portarà segurament a un estat de coses en el qual els avançaments no seran resultat de sancions legals, sinó de l'esforç voluntari, arribant a ésser l'opinió pública la millor sanció de totes.

EL MATRIMONI EN RELACIÓ AMB LA MORTALITAT

El Dr. Silbergleit, director del Negociat Municipal d'Estadística de Berlín, ha llegit fa poc una conferència a la Societat berlinesa d'Higiene Pública, tractant de la influència del matrimoni en la mortalitat.

Digué que entre les edats de 20 a 30 anys la xifra de mortalitat és més elevada en els homes solters que en els homes casats; quant a les dones, al contrari, la mortalitat és un 25 % més elevada en les casades que en les solteres, ço que és degut als perills de l'embaràs i del deslliurament.

Després dels 40 anys no es remarca cap diferència entre el número de defuncions de dones pertanyents a un i altre grup.

L'expectativa de vida per un home solter de 25 anys és de 35 anys; per un home casat de la mateixa edat, 41 anys, i per un vidu, 33 anys. I la vida posterior d'una dona soltera de 25 anys és de 40, mentre que la d'una dona casada d'igual edat és de 42, i per una vídua, 39 anys.

En virtut de tals fets pot considerar-se—segons el Dr. Lilbergleit—, que el matrimoni significa, aparentment, per l'home una millora en les seves possibilitats de vida, mentre que en les dones no té pas una influència tan marcada.

ARTICLES MEDICS A LA PREMSA PROFANA

A Alemanya, la col·laboració de metges i professors de medicina renomats als diaris, té gairebé caràcter de regular. Per altra banda, ço podria considerar-se com una conseqüència de la evolució de la premsa alemanya cap a una condició cada vegada més científica i cultural, no deixant oblidat cap aspecte de la ciència o de l'art a fi de familiaritzar-hi el públic.

Però el que podria ésser tasca profitosa d'educació higiènica del públic, pel que fa a la publicitat d'articles mèdics en la premsa diària, ha tendit a ésser controvèrsia de qüestions científiques encara no prou aclarides, fent que en resultés un veritable dany pels mateixos metges i àdhuc pels mateixos lectors.

Recentment, el Dr. Julius Schwalbe, en el *Deutsche Medizinische Wochenschrift*, ha parlat d'aquest efecte negatiu de la tasca de divulgació mèdica, remarcant que les controvèrsies sobre matèries difícils, tals com les propietats de les vitamines o de les hormones, produeixen confusió en el públic, de la qual resulta un augment del curanderisme per tal que la gent sent recel pels metges per la llur manca d'unitat d'idees.

Per tant, el gran argument donat en favor de la divulgació mèdica, que era la disminució del número de curanderos, s'ha tornat un argument en contra en observar-se els efectes contraproduents de la tasca de publicitat.

Endemés, articles tractant de la descripció dels símptomes de malalties, com arteriosclerosi, hipertonia, tuberculosi i càncer, que surten en els diaris i són llegits per públic nombrós, poden produir *malalts imaginaris* i d'alarmar i empitjorar la gent que realment està malalta.

El Professor Schwalbe creu que en la premsa profana s'hauria d'evitar la descripció de símptomes i la discussió de diagnòstics i de mètodes terapèutics, i que en ella només han d'ésser publicats articles de profilaxia i higiene. Ço—diu el professor alemany—, demés evitaria l'imputació que molts dels articles són publicats més amb fins de propaganda personal que per l'educació pública.